

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΜΕΝΩΝ

«Ο Βέρντι (1813 — 1901) έγραψε το μελόδραμα: «Un ballo in maschera» (Χορός μεταμορφωμένων) στο 1858, πάνω σ' ένα λιμπρέτο του Πιάβρι και το έργο αυτό πρωτοπαίχτηκε στο Θέατρο «Απόλλων» της Ρώμης, τον Φεβρουάριο του 1859. «Ο Χορός Μεταμορφωμένων» άνηκε στην κατηγορία του «Ριγκολέτο», της «Τραβιάτα» και του «Τροβατόρε», το ίδιο μεγάλο συνθέτη. Αργότερα το μουσικό αυτό έθος του μουσουργού δέ επιρραστή από την πιο μαύρη γαλλική σχολή και από την Βαγκερική ένορχήστρα (δόν Κάρλος, Άιντα, Όθελος, Θάλασα).

«Ο νεαρός δέιωματικός του πολεμικού ναυτικού Ρενέ, μπήκε όρημτικά κείνο τό πρωτό στό πολυτελέσ γραφέιο του φίλου του, γενικού Διοικητού τής Βοστώνης, και τόν βρήκε μέ τό κατέλλο στό χέρι, έτοιμο νά βγή:

—Πού έτοιμάζεσαι νά πάς, Ριχάρδο; τόν ρώτησε.

—Διάβολε! έπτε σαστίζοντας ο Διοικητής: Πού άλλο παρά στόν πρωϊνό μου περίπατο μέ τ' όλογο, στό δάσος του Τζέροου!

—Μάθε λοιπόν πάς, άν πάς, δέ θα ξαναγυρίσης ποτέ από κεί! έπτε ο Ρενέ, πιάνοντας ζωηρά τό χέρι του φίλου του: Δέκα άνθρωποι του πολιτικού αντίπαλου σου, Μπελόνε σά περιμένουν κρυμμένοι στό δάσος του Τζέροου, γιά νά σοφ φωτίσουν ο καθένας από μία σφαίρα! ...

«Ο Ριχάρδος έφριζε στό φίλο του μία ματιά μελαγχολική, έπέταξε τό κατέλλο του σ' ένα έπιπλο και ξανακάθισε σκυθρωπός στό γραφέιο.

—Η αστυνομία σου κοιμάται, Ριχάρδο! έξακολούθησε ο Ρενέ: Άλλά εύτυχώς άγρυπνώω έγώ. Κατάφερα μάλιστα νά τρωπάσω στίς συνωμοτικές όργανώσεις του Μπελόνε, γιά νά οί προστατέω καλύτερα!

«Ο Ριχάρδος τόν κύταξε τώρα μέ ένα βλέμμα γεμάτοπό πικρή και παράξενη έννομοσύνη:

—Σ' εύχριστόδ, φίλε μου! έπτε: Άλλά, γιαιτί όλ' αυτά;

—Και ρωτās: γέλασε καλόκαρδα ο Ρενέ: Δέν είμαι τάχα ο πιστότερος φίλος σου; Έλα, όμως, μη στενοχωριέσαι και μήν ξεχνάς πώς έγώμει Καρναβάλι! Μεσάριο θα πάμε στό μεγάλο μάλο μασκέ του Δημάρχου. Η γυναικά μου, η Άμάλια, θα φορέση κόκκινο ντόμινο κ' έγώ μαζορ! Έχε γιά Τρέχο στην όηηρησία μου και, είπαμε: Μακρὰ άπ' τό Τζέροου!

Και ο δέιωματικός βγήκε, άφού έσφιξε θερμά τό χέρι του φίλου του ...

«Ο Ριχάρδος έμεινε καρφωμένος στη θέση του πάνω από μιάν ώρα, όταν έφυγε ο Ρενέ. Ποιοί ήταν τάχα οί θλιβεροί διαλογοισοί, πού βασάνιζαν την ψυχή του; Σέ λίγο, μπήκε ο άρχηγός τής μουσικής του ύπηρεσίας:

—Τι τρέχει, Όσκάρ; τόν ρώτησε, μέ ξαφνικό ένδιαφέρον ο Διοικητής.

—Η κυρία πού μου άναθέσασε νά παρακολουθώ, έξοχτάτα, θα έπισκευθί άπόψε την έρυθρόδερμη μάγισσα Ούλρικα.

—Ω Θεέ μου! Γιατί, Όσκάρ;

—Σύμφωνα μέ τίς πληροφορίες μου, η κυρία Άμάλια, θέλει νά λυρωθώ από κάποιο έρωτα πού την βασάνιζε! άποκρίθηκε ο Όσκάρ ...

Μιά γυκαίκα πεπλοφορεμένη στεκόταν τό ίδιο βράδυ μπροστά στη μαγική χύτρα τής Ούλρικα και πε-

ρίμενε ν' άκούση τά λόγια τής φοβερής έρυθρόδερμησ Έπιτέλουσ, η μάγισσα μιλησε:

—Μονάχα τό μαζρο βοτάνι του Λοΰμπο-έπτε-μπορεί νά σκοτώση τόν έρωτά σου! Σύρε αύριο νά τό κόψης μέ τά χέρια σου από τό χέροσ χωράφι του Κίμπα, τήν ώρα πού θα γέρνει ο ήλιος ...

Και νά η πεπλοφόρα γυναικά πού μαζεύει μέ τά χέρια τής τό βοτάνι του Λοΰμπο, στό χέροσ χωράφι του Κίμπα, τήν ώρα πού βασιλεύει ο ήλιος, Ξάφου, ένας άνθρωπος παρουσιάζεται και πέφτει στά πόδια τής, κράζοντας:

—Γιατί, άγοιμημένη μου, άγωνίζεσαι μάτια νά πνίξης τή φωνή τής καρδιάσ σου; Έλα! Άφες τά καταραμένα βοτάνια και παραδόςσου στη μαγεία τής άγάπης πού είναι η μόνη άληθινή και άκατάλυτη!

—Ριχάρδε, άλλοιμο! άποκρίθηκε μέ σπαργαμό η γυναικά: Τι θέλεις; Πάς τόμαθεσ πώς θέρω έδώ; Μά δέ λυπάσαι, λοιπόν, τό μαρτύριό μου;!

—Μήπως είναι μικρότερο, Άμάλια, τό δικό μου μαρτύριο; έπτε ο Ριχάρδος: Ω, έλα! Μήν προσπαθείς νά κήσης τή μοίρα μας! Ξέρω πόσο τρομερό και ένοχο είναι τό πάθος μας, άλλά γι' αυτό είναι τόσο γλυκό και άκαταμάχητο! ...

Και, λέγοντας, πήρε τήν ώραία γυναικά στην άγκαλιά του πού έρρισε άνίκηνη πιά νά πολιώη και αύτή μέ τό δάσαστο αίσθημα πού κυρπολοοσε τό στήθη τούς. Ξάφου, τή στιγμή πού τά χείλη τόν δύο έραστών ήταν έτοιμα νά ένωθούν οί ένα φίλι φιλογορ, μία φωνή τούς έκαμε ν' άνατριχιάσουν και νά χωρίσουν μέ φρίκη ...

—Ριχάρδο! ... Ριχάρδο! ...

Ήταν ο Ρενέ, πού έτρεχε φωνάζοντας πός τό μέρος τών. Η Άμάλιτ μόλις πρόλαβε νά σκεπάση τό πρόσωπό τής:

—Συχωρέστε με, κυρία, τής λέει μόλις πησιάζει, άλλά ο Διοικητής κινδυνεύει! Ριχάρδο! προσθέτει, γυρίζοντας πός τόν Διοικητή: Οί άνθρωποι στό Μπελόνε σά παρακολούθησαν κ' έργραται, Φεύγα άμέσως, από κεί! Τό άμάς μου σέ περιμένει στόν δημόσιο δρόμο. Όσο γιά τήν κυρία, μη νοιάζεσαι. Θα τή σεβαστώ και θα τήν οδηγώω, σκεπασμένη μέ τό πέπλο τής, ως τήν πολιτεία! Φεύγα λοιπόν! ...

Και, έπιτέλουσ, ο Ριχάρδος πήρε τό δρόμο κ' έφυγε, τρεκλίζοντας σάν μεθυσιμένος ...

«Ο Ρενέ, μέ τήν πεπλοφόρα, πήραν τόν αντίθετο δρόμο. Τό σκοτάδι τής νύχτας άπλωνόταν τάρα δλοδω. Ξάφου, οί άνθρωποι του Μπελόνε πρόβαλαν μπροστά και τούς έξωσαν. Κάποιο πιστόλι ύψοηθηκε και σήμάδεψε τόν Ρενέ, ένώ μία φωνή έλεγε άπληθικα:

—Μήν προσπαθήσης νά φέρης αντίσταση, κυβερνήτη Ριχάρδο!

—Τι τρέχει Άντону; ρώτησε ο Ρενέ: Μήπως τό σκοτάδι δέν σ' άφήνει νά διακρίνης τούς φίλους;

—Μά τήν άλήθεια, έπτε η σκιά, άν έλσαι σό ο Ρενέ, τότε συνοδεύει τήν έρωμένη του Ριχάρδο, άφού πρώτα μάς πρόδωσες κι' έσωσες τόν ίδιο. Γι' αυτό όμως και θα πεθάνω!

